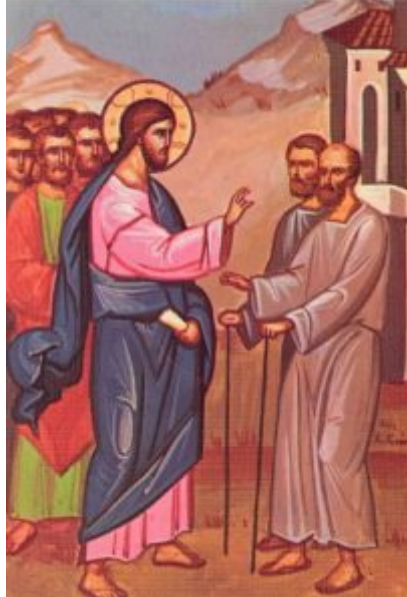
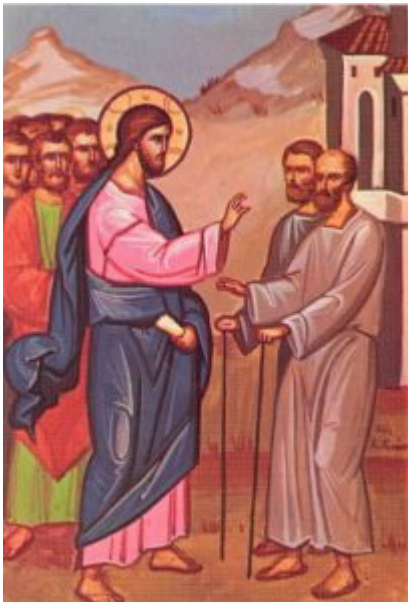

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει (Ματθ. 9,27—34) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει δύο τυφλοὺς καὶ ἓνα κωφὸν δαιμονιζόμενον. (Ματθ. 9,27—34)

Ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰαείρου, ἵνα μεταβῇ εἰς ἄλλην οἰκίαν. «Παράγοντι τῷ Ἰησοῦ ἐκεῖθεν» ἐνῶ ὁ Κύριος ἐπροχώρει ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀρχισυναγώγου, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἠκολούθησεν Αὐτὸν ὄχλος πολὺς. Μετὰ τοῦ ὄχλου «ἠκολούθησαν δύο τυφλοὶ» πληροφορηθέντες, ὅτι διέρχεται ὁ Ἰησοῦς. Οἱ τυφλοὶ οὗτοι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ πλήθους ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν «κράζοντες καὶ λέγοντες ἐλέησον

ἡμᾶς υἱὲ Δαυΐδ». Ὁ κοινὸς πόνος ἤνωσε τὰς καρδίας τῶν τυφλῶν καὶ προσευχόμενοι δὲν λέγουσιν ἐλέησόν με ἀλλὰ «ἐλέησον ἡμᾶς». Τὴν κοινήν προσευχήν δὲν παραβλέπει ὁ Κύριος. Οἱ τυφλοὶ οὗτοι ὀνομάζοντες τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυΐδ ἀναγνωρίζουσι Αὐτὸν ὡς Μεσσίαν, διότι θὰ εἶχον ἀκούσει περὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ. Ὁ Χριστὸς δοκιμάζων τὴν πίστιν των ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ φωνάζουσι ἄνευ ἀπαντήσεως ἐκ μέρους Του, μέχρις ὅτου ἦλθεν καὶ εἰσῆλθεν εἰς οἶκόν τινα πιθανόν τοῦ Ματθαίου.

«Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοὶ» προφανῶς, ἵνα ζητήσωσιν θεραπείαν. Ὁ Κύριος λέγει πρὸς αὐτοὺς «πιστεύετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;» Ἡ ἐρώτησις αὕτη τοῦ Κυρίου ἦτο νέα δοκιμασία τῆς πίστεως τῶν τυφλῶν. Οἱ τυφλοὶ ἀπαντοῦν. «Ναί, Κύριε» πιστεύομεν. Ἡ ἀμοιβὴ τῆς πίστεως των ἦτο ἄμεσος. Ὁ Κύριος, «ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων: κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν γεννηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἀνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί». Ὁ Κύριος ἵνα διδάξῃ ἀποφυγὴν ἐπιδείξεως καὶ ἀποφύγῃ τὴν ἐκ τοῦ θαύματος τούτου ζηλοτυπίαν τῶν Ἰουδαϊκῶν ἀρχόντων, ἧτις ζηλοτυπία θὰ ἠμπόδιζε τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας, «ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς» αὐστηρῶς δηλαδὴ ἐτόνισεν εἰς τοὺς θεραπευθέντας τυφλοὺς λέγων «ὄρατε μηδεὶς γινωσκέτω», προσέξατε δηλαδὴ, ἵνα μὴ μάθῃ τις τι. Οἱ τυφλοὶ ὅμως ἀγνοοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης τοῦ Κυρίου καὶ ἀσυγκράτητοι εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς Αὐτὸν «ἐξελθόντες διεφήμισαν Αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῆ ἐκείνῃ».

«Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων» ἐκ τῆς οἰκίας «προσήνεγκαν αὐτῷ κωφὸν δαιμονιζόμενον» φέρουσι δηλαδὴ εἰς τὸν Ἰησοῦν κωφάλαλον οὐχὶ ἐκ φυσιολογικῆς παθήσεως, ἀλλ' ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας. Τὸ δαιμόνιον τοῦτο ἐπιτιμηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀναχωρεῖ. «Ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφὸς» ὁ κωφάλαλος ὁμιλεῖ καὶ ἀκούει.

«Οἱ ὄχλοι» οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Ἰησοῦν βλέποντες τὰ θαύματα ταῦτα ἐθαύμασαν λέγοντες ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ». Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως φθονοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀρνηθῶσι τὸ θαῦμα ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς δαιμονικὴν ἐνέργειαν καὶ ἔλεγον «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια». Ὁ Κύριος δὲν φαίνεται ἐδῶ νὰ ἀπήνησεν εἰς τοὺς Φαρισαίους, εἰς ἄλλας ὅμως ὁμοίας πρὸς αὐτὴν περιστάσεις καὶ θεραπείας, ὅπου κατηγορήσαν Αὐτόν, ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, ἀπῆντα διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων.

Θέμα: Συκοφαντία.

Τὸν Κύριον ὀνομάζουσι ἀρχιδιάβολον οἱ Φαρισαῖοι. Ἡ πράξις αὕτη λέγεται συκοφαντία. Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν συκοφαντοῦν. Ὁ Κύριος συκοφαντεῖται! Θέμα

περὶ συκοφαντίας. Οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ὅποιοι συκοφαντοῦν, μᾶς δίδουν τὴν μίαν ὄψιν καὶ ὁ συκοφαντούμενος Κύριος τὴν ἑτέραν. Ἴδωμεν.

1) Συκοφαντεῖς: Οἱ Φαρισαῖοι συκοφαντοῦν, διότι τὸν Θεὸν λέγουν ἀρχιδιάβολον. Ἐπομένως συκοφαντία εἶναι, ὅταν τὸ καλὸν ὀνομάσης κακὸν ἢ τοι τὴν εὐσέβειαν ὑποκρισίαν, τὴν ἀρετὴν ἀδυναμίαν, τὴν εὐσυνειδησίαν βλακείαν, τὴν ἐπιτυχίαν ἀπλὴν σύμπτωσιν, τὴν προσπάθειαν ἐγωϊσμὸν κ.λ.π. Καὶ συγκεκριμένως. Βλέπεις μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία ἀφῆκε τὸν δρόμον τῆς κακίας καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς συσηματίσασα ἀναλόγως τὴν κόμμωσίν της καὶ τὸ φόρεμα. Ὑποκρισία φωνάζεις! Ἡ Α΄ δεσποινὶς βλέπει τὴν Β΄, ἡ ὁποία παρ' ὄλην της τὴν πτωχείαν προτιμᾷ νὰ μὴ ἔχη τὸν φίλον της ἀγωνιζομένη, καὶ ὀνομάζει ταύτην περιφρονητικῶς ἀνίκανον! Ἡ μεγάλη ἀρετὴ λέγεται ἀνικανότης, ἀδυναμία. Βλέπει ὁ Α΄ τὸν Β΄ ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ δωροδοκηθῆ καὶ νὰ πατήσῃ τὴν συνείδησίν του. Αὐτὸ εἶναι βλακεία, φωνάζεις! Βλέπομεν τὴν ἀγιωτέραν προσπάθειαν καὶ τὴν θεωροῦμεν σατανικώτερον ἐγωϊσμόν, διότι δὲν παίρνει τὴν ἰδικήν μας εὐλογίαν! Βλέπομεν τὴν λαμπροτέραν ἐπιτυχίαν καὶ εἰρωνικῶς λέγομεν «ἔτυχε καὶ ἐπέτυχε». Ὁ ἄκρος ἀριστερὸς ὀνομάζει τὸν πατριώτην προδότην, ὁ ἄκρος δεξιὸς τὸν μὴ θέλοντα ἐκδίκησιν, ἀριστερόν, ἐγκληματίαν.

Τὸ μυστικόν τῆς συκοφαντίας εἶναι βαθὺ καὶ μυστικόν. Ἐλέγχει, διότι ἐλέγχεται. Μάλιστα! Ἐλέγχει συκοφαντοῦσα ἢ νεαρὰ χήρα τὴν εὐσεβῆ νεαρὰν χήραν, διότι ἐλέγχεται ἢ κόμμωσις, τὸ ντύσιμό της ποὺ εἶναι ἄσεμνα ἀπὸ τὰ σεμνὰ ἐνδύματα τῆς εὐσεβοῦς χήρας. Ἐλέγχει ὁ Α΄ ὑπάλληλος τὸν Β΄ τὸν εὐσεβῆ εὐσυνείδητον ὡς βλάκα, διότι ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς εὐσυνειδησίας του. Συκοφαντεῖ ἡ Α΄ τὴν Β΄ ὡς ὀπισθοδρομικήν, διότι δὲν ἔχει φίλον. Αὐτὸ γίνεται, διότι ἡ ἐλέγχουσα ἔχει τὸν ἰδικὸν της φίλον καὶ ἐλεγχόμενη ὑπὸ τῆς ἄλλης σιωπηρῶς, συκοφαντεῖ, ἐλέγχει ταύτην ἐκφώνως. Συκοφαντεῖ ἄλλος ἄλλον ὡς ἐγωϊστὴν καὶ τὸ ἔργον του ὡς ἀπλὴν σύμπτωσιν, διότι ὄχι μόνον ἐλέγχεται ἀλλὰ καίεται ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας.

Εἶδομεν τὸ βάθος τῆς κακίας τῆς συκοφαντίας! Ἄς ἴδωμεν καὶ τὴν καμουφλισμένην ἐπιφάνειαν. Οἱ συκοφαντοῦντες λέγουν· Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Δὲν τὸ λέγω ἐγὼ αὐτό, ὁ κόσμος τὸ λέγει. Καὶ ὁ Χρυσόστομος ἀπαντᾷ, «τί οὖν λέγεις, εἰ οὐ πιστεύεις ; Τί πιστὸν αὐτὸ ἐργάζῃ τῇ πολλῇ φήμῃ; Τί διαπορθμεύεις; Ἦκουσας λόγον; Ἐναποθανέτω σοι. Θάρσει! Οὐ μὴ σὲ ῥήξῃ! Πόσα κακὰ ἐντεῦθεν ἐργάζει; Παροργίζεις τὸν Θεόν, λυπεῖς τὸν πλησίον, ὑπεύθυνον σαυτὸν τῇ κολάσει ποιεῖς». Ὅχι μόνον τὸ βάθος, ὄχι μόνον ἡ ἐπιφάνεια τῆς συκοφαντίας δεικνύουν τὴν κακίαν ταύτην ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις. Ὁ Σατανᾶς λέγεται διάβολος, διότι διαβάλλει, συκοφαντεῖ. Ἐπομένως καὶ σύ, ποὺ συκοφαντεῖς, εἶσαι καὶ λέγεσαι διάβολος. Δὲν συκοφαντῶ ἀλλὰ συκοφαντοῦμαι, θὰ εἴπῃς. Ἄς ἴδωμεν.

2) Συκοφαντοῦμαι. Ταράσσομαι! Ταράσσομαι δέ, διότι μοῦ ἐσυκοφάντησε τὸ

πολυτιμότερον, τὴν ἠθικὴν μου καὶ ἔγινε καὶ πιστευτός. Ἄκουσον! Δὲν εἶναι καιρὸς διὰ ταραχὴν, ἀλλὰ διὰ σκέψιν, διὰ φιλοσοφίαν. Πράγματι! Καὶ ἴδου ἡ πρώτη σκέψις ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν στενοχώρια. Στενοχωροῦμαι! Ἔτσι καὶ ὁ ἄλλος στενοχωρεῖται, ὅταν καὶ σὺ καμμιά φορά τὸν συκοφαντήσης. Ἡ στενοχώρια σου αὐτὴ εἶναι ὁ καλύτερος ἱεροκήρυξ, ὁ συγκινητικώτερος διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς συκοφαντίας.

Πλὴν αὐτοῦ ποσάκις ἡ συκοφαντία τοῦ ἄλλου πρὸς ἡμᾶς εἶναι ἀντίλαλος τῆς ἰδικῆς μας φωνῆς τῆς συκοφαντίας, ἡ ὁποία ἠχηθεῖσα καὶ ἀντηχηθεῖσα ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς χαράδρας ἐπιστρέφει ἀγνώριστος εἰς τὰ αὐτιά μας ; Μὴ μοῦ λέγεις ὅτι σὺ δὲν ἐσυκοφάντησες, διότι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ—καὶ πρέπει νὰ ἔχη μεγάλην χάριν—να μὴ συκοφαντῇ, θὰ ἔχη τὴν χάριν καὶ δύναμιν ὅχι νὰ μὴ συκοφαντῆται, ἀλλὰ νὰ ἡρεμῇ καὶ νὰ φιλοσοφῇ, ὅταν συκοφαντῆται. Ἴδου ἡ πρώτη σκέψις, τὸ πρῶτο μυστικὸ ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς γιὰ φυλαχτό.

Ἀλλὰ ἂς ὑποθέσωμεν, ὅτι εἶσαι ἐν τάξει. Δὲν συκοφαντεῖς, ἀλλὰ σὲ συκοφαντοῦν. Ὁ Χρυσόστομος λέγει. «Καὶ τί τοῦτο; τοῦ Θεοῦ ὄντος τοῦ μέλλοντος ἀπαιτεῖν εὐθύνας καὶ οὐκ ἐκείνων τῶν ἀκουσάντων ; Καὶ σὲ μὲν πρὸς ἀνθρώπους διέβαλε, αὐτὸς δὲ πρὸς Θεὸν διεβλήθη. Καὶ ὁ Δεσπότης σου διεβλήθη καὶ ὑπὸ Σατανᾶ καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων. Καὶ οὐ διεβλήθη μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπιστεύθη. Διέβαλε οὐ τὰ τυχόντα ἀλλὰ τὰ μέγιστα ὀνειδή. Καὶ γὰρ δαιμονιῶντα Αὐτὸν ἐκάλεσαν καὶ πλάνον καὶ ἀντίθεον. Εὐεργετήσας ἔπαθες κακῶς; Δία τοῦτο χαῖρε ὅτι τῷ Θεῷ γέγονας ὅμοιος τῷ ἀνατέλλοντι ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθούς». Ἴδου τὸ δεῦτερον φυλαχτὸ σου Ὁ Κύριός σου διεβλήθη, ἐσυκοφαντήθη. Σὺ τί εἶσαι;

Ἀλλὰ μοῦ εἶπες, ὅτι σοῦ ἔκαμε μεγάλα κακά. «Ὅσα γὰρ ἂν εἶπης τοσοῦτω μᾶλλον δεικνύεις αὐτὸν εὐεργέτην. Ὅρα ὅσα κερδαίνεις πράως τῶν ἐχθρῶν φέρων τὰς ἐπηρείας. Πρῶτον ἀμαρτημάτων ἀπαλλαγὴν, δεύτερον καρτερίαν καὶ ὑπομονήν, τρίτον ἡμερότητα καὶ φιλανθρωπίαν. Ὁ γὰρ τοῖς λυποῦσι μὴ ὀργιζόμενος πολλῶ μᾶλλον τοῖς φίλοις ἐπιτήδειος ἔσται. Πρὸς τούτοις αἰδέσιμος ἔση καὶ τοῖς ἐχθροῖς, κἂν δαίμονες ᾖσι. Μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐχθρὸν ἔξεις διακείμενος οὕτως. Τὸ δὲ πάντων μεῖζον τὴν τοῦ Θεοῦ κερδανεῖς φιλανθρωπίαν, κἂν ἡμαρτηκῶς ἦ τεύξη συγγνώμης, κἂν κατωρθωκῶς πλείονα παρρησίαν λήψη» δηλαδή : ὅσα τυχὸν εἶπης, ὅτι σὲ ἐσυκοφάντησε, τόσον περισσότερον ἀναδεικνύεις αὐτὸν εὐεργέτην. Πρόσεξε πόσα κερδίζεις μὲ τὴν πραότητα καὶ μὲ τὸ νὰ ὑπομένης τὰς συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν. Πρῶτον κερδίζεις τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα σου, δεύτερον τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ὑπομονήν, τρίτον τὴν ἡμερότητα καὶ τὴν φιλανθρωπίαν. Διότι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ὀργίζεται μὲ ἐκείνους, ποὺ τὸν συκοφαντοῦν καὶ στενοχωροῦν, πολὺ περισσότερον φίλος θὰ εἶναι εἰς τοὺς φίλους. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ θὰ εἶσαι σεβαστὸς καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἔστω κι' ἂν εἶναι δαίμονες. Ἡ διὰ νὰ εἶπω

καλύτερον οὕτω φερόμενος, δὲν θὰ ἔχῃς ἐχθρόν. Τὸ μεγαλύτερον ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι ὅτι ὑπομένων τὰς συκοφαντίας θὰ κερδίσης τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἂν ἔχῃς ἀμαρτήση, θὰ τύχῃς συγχωρήσεως, ἂν εἶσαι ἐνάρετος, θὰ λάβῃς περισσοτέραν παρρησίαν.

Τρομερὸν παράδειγμα τιμωρίας συκοφαντῶν εἶναι τὸ ἀκόλουθον. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ὁ Ἅγ. Νάρκισσος εἶχεν ἐξεγείρει καθ' ἑαυτοῦ τὸ μῖσος τῶν κακῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἤλεγχε πρὸς μετάνοιαν. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν τὸν ἐσυκοφάντησαν δι' ἔγκλημα φοβερὸν καὶ μεθ' ὄρκου ἐβεβαίωνον τοῦτο. Ὁ μὲν πρῶτος ἔλεγεν· «νὰ καῶ, ἂν δὲν εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ ποὺ λέγω». Ὁ δεύτερος προσθέτει· «Νὰ ἀποθάνω μὲ σκληράν ἀσθένειαν, ἂν ψεύδωμαι» καὶ ὁ τρίτος ἔλεγε «νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου». Ὅ,τι εἶπαν ἔγινε. Πυρκαγιὰ ἐξερράγη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πρώτου καὶ ἐκάη οἰκογενειακῶς, ὁ δεύτερος προσεβλήθη ὑπὸ νόσου καὶ ἀπέθανε καὶ ὁ τρίτος συγκινηθεὶς ἐκ τῶν δυστυχημάτων τούτων ἔχυσε τόσα δάκρυα, ὥστε ἔχασε τὴν ζωὴν του.

Ὡστε δὲν πρέπει νὰ ταράσσεσαι, ὅταν συκοφαντῆσαι, διότι οὔτε μόνος σου εἶσαι, ἔχεις σύντροφον τὸν Θεόν, οὔτε καὶ κακὸν δύναται τις νὰ σοῦ κάμη.

Ἴδου πόσον κακόν, εἶναι ὅταν συκοφαντῆς, πόση ἢ ὠφέλεια, ὅταν συκοφαντῆσαι. Προσοχή, λοιπὸν καὶ ὑπομονή!

Πηγή: agiazoni.gr